

de opnaa Intet ved denne Vej, selv om den kunde gaas, hvad jeg dog ikke tror. Jeg skal iøvrigt endelig sige, at jeg for mit Bedkommende ikke vilde ønske os en saadan Stilling, som ikke vilde stemme med min Opfattelse af, hvad vi under de givne Forhold og med det Mellemværende uafgjort som vi desværre have med vor jydlike Nabo, ret vel kunde være bekjendt at indtræde i. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds fremkom og glaa med en Advarsel til de ærede Medborgere, der nu her i Landet søge at samle Befolkningen fra de forskellige Leire i den ene Erkjendelse, at det, der her er Spørgsmaal om, Landets Forsvarssag, burde ikke gjøres til et politisk Parti-spørgsmaal, men burde gennemføres med forenede Kræfter uden Hensyn til politiske Partistillinger. Det er ganske vist, at da den gamle Sætning staar fast, at Verden ikke er saa god som den burde være, saa er det høist sandsynligt, at dette Formaal ikke vil naaes; thi høist sandsynlig vil der baade paa den ene og paa den anden Side være Kræfter, der ville arbejde imod et saadant Formaal, og det er meget muligt, at disse Kræfter ville være stærke nok til at forhindre det, men Formaalet er dog i og for sig godt og smukt, og i og for sig maatte man ønske, at man kunde nærme sig hinanden saameget, at man kunde komme til et Resultat i denne Sag uden Hensyn til, hvilken Regjering der sad ved Roret. Jeg har endnu kun en Bemærkning at gjøre. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) fremkom med en Uttring, som iøvrigt er blevet, med Rette forekommer det mig, tilbagevist af den meget ærede Krigsminister, nemlig en Uttring om, at hele Regjeringens Forsvarsplan, skulde vise et fjendtligt Sindelag imod en bestemt Magt. Dette var mig det mest Ubegribelige af Alt det, som det ærede Medlem sagde. Det forekommer mig meget tydelig og klart, at, hvilkensomhelst Stat man tænker sig skal indrette sit Forsvar, maa først og fremmest tænke paa sin Nabo; af 100 Krige i Verden har virkelig de 99 været førte med Naboen. Utsaa det, at man tænker sig Muligheden af og forbereder sig paa Muligheden af en Krig med sin Nabo, er virkelig ikke at vise et fjendtligt Sindelag imod denne. Derfor kan man have det venfabeligste Sindelag overfor sin Nabo og ønske at komme til at leve i bestandig Fred med ham. Denne Uttring forekommer mig, som sagt, i og for sig ubegribelig, og dernæst heller ikke just at være det mest kloge, som man kan finde paa at sige i denne Sal.

Suel: Det er ikke uden en vis Angstelse, at jeg tager Ordet i denne Sag, idet jeg har en levende Følelse af, hvor vanstelig det er for en Lægmand at danne sig og udtale en bestemt, begrundet Mening angaaende en Sag som den foreliggende. Jeg skulde ikke have dristet mig til at tage Ordet, dersom jeg havde kunnet forsones mig med den Tante, som ligger til Grund for Lovforslaget, nemlig Opgivelsen af Forsvaret for Sylland og Fyn; men det har trods gjentagen moden Overveielse ikke været mig muligt at forsones mig med denne Tante. Den strider ikke alene mod min Følelse — det fik at være; i slige Sager maa Følelsen underordnes Forstanden — men en saadan Ordning forekommer mig heller ikke at stemme med, hvad der maa anses for forstandigt, og jeg skal strax sige hvorfor. Dersom vi saaledes principielt opgiver Forsvaret af Sylland og Fyn, kan en Tjende med et Arme-korps gjøre en Parademarsch op gennem Sylland, gaa ind i Fyn, sætte sig fast der, overtage hele den civile Administration, affædige Embedsmændene, indsætte nye, tømme de offentlige Kasser, opkræve Skatter osv., overhovedet sætte sig fast paa den Maade, vi have set en erobrende Tjende kan gjøre; thi en erobrende Magt har altid en Stab ogsaa af civile Elementer, som den strax kan anvende, hvor den slaar sig ned. Naar en Tjende havde gjort dette, kunde han forholde sig ganske rolig; thi den øvrige Del af Landet, Sjælland med Hovedstaden og de omliggende Der, Falster, Lolland og Bornholm, vilde af sig selv falde til ham; thi jeg kan ikke skjønne rettere, end at det vil være umuligt i Længden for et Kongerige Sjælland med de omliggende Der at bestaa som en selvstændig Stat, et selvstændigt Monarki. Dette vilde have at underholde en Hær paa mindst 30,000 Mand, at afholde næsten alle de løbende Statsudgifter, som vi have nu, og Embedsmændene fra de okkuperede Landsdele vilde hænge sig paa Statskassen og suge sig fast der, saa at det ikke vilde være længe, inden Hovedstaden og det Landkomplex, som sluttede sig deromkring, vilde blive fuldstændig udsuget, saa at det vilde være det umuligt at bestaa som selvstændig Stat. Og nu Hovedstaden! Den vilde miste sit Dpland, blive forarmet og gaa tilbage. Som sagt, jeg tror ikke, at der er Mulighed for, at et Kongerige Sjælland vilde kunne bestaa. Deraf følger, at de, der anbefale at opgives Forsvaret for Sylland og Fyn, i Virkeligheden begunstige de Planer, som maatte næres om at bele Danmark ved